

wattpad

MILIÓN PREČÍTANÍ

DOHODA

DANIELLE HARTOVÁ

DOHODA

1. diel

DANIELLE HARTOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 116 - 3

DOHODA

- 1 -

„Normálny človek by niečo také nepožadoval.
Nie dnes. Nie v tomto štáte.“

Nadya Starcadová

Danielle Hartová

Copyright © Danielle Hartová 2023

Prológ

Postarší pán v obleku zastal uprostred námestia. Povolil si uzol na kravate, aby sa mohol poriadne nadýchnuť. Po spánkoch mu pomaly stekali kvapôčky potu. Hoci bol už september, letné vlhko, tak veľmi typické pre štát New York, mu zmáčalo košeľu na chrbte.

Vôkol neho sa mihalo množstvo ľudí. Boli medzi nimi pracujúci, študenti, ale i obrovské množstvo turistov. Do uší mu prenikal ruch veľkomesta a rôznorodé jazyky, ktoré nespoznával. Celé Rockefellerovo centrum v New York City pulzovalo životom. Ľudia ho obchádzali bez toho, aby mu venovali čo i len jediný pohľad, akoby bol jednou z pouličných lúčok.

Aj napriek tomu prešiel o niekoľko krokov dopredu, aby sa vyhol najväčšiemu davu ľudí, a potom zdvihol hlavu. Nad hlavným vchodom vysokánskeho mrakodrapu v štýle art deco bola vytesaná postava muža. Prísny pohľad mal nasme-

rovaný priamo na neho, kamennou rukou mu ukazoval čierny vyrytý nápis.

Múdrosť a vzdelanie by mali upevniť tieto časy.

Pán zovrel pery a odtrhol zrak od tvrdých očí nekompromisnej sochy. Bola irónia, že práve na tomto mieste sa chystal urobiť najväčšiu hlúposť svojho života. No skutočne nemal na výber...

„Pán Starcad?“

Strhol sa, keď začul niekoho vysloviť svoje meno. Očami strelil k zlatým otáčacím dverám a zazrel, ako sa k nemu približuje mladý muž. Mohol mať tak okolo tridsiatky, presne ako jeho najstaršia dcéra. Tmavohnedé vlasy mal ostrihané nakrátko, priam až nevkusne, obzvlášť v porovnaní s drahým čiernym oblekom a koženými topánkami. S bielou košelou a tmavou kravatou vyzeral ako agent z nejakého filmu.

„Vy ste asistent pána Daltona?“ opýtal sa ho pán Starcad.

Mladý muž prikývol. „Som Mark Bailey, teší ma.“ Jeho tmavé oči nevyžarovali chlad, ale napriek tomu si stále udržiavali profesionálny odstup. „Pán Dalton na vás už čaká vo svojej kancelárii,“ odvetil mu. „Nasledujte ma, prosím, pôjdeme vedľajším vchodom.“

Pán Starcad prikývol a kráčal za mladíkom v čiernom. Mysľou neustále krúžil okolo nápisu na budove. Ani jedna z jeho troch dcér nevedela o tom, že sa sem dnes vybral. Keby to tušili, určite by mu v tom chceli zabrániť. No ak to dopadne dobre, večer im konečne o všetkom povie a určite to pochopia.

Vstúpili do budovy vedľajšími presklenými dverami so zlatým rámom a pán Starcad ťažko vydýchol. Na moment sa zastavil, aby si mohol prezrieť celú tú krásu. Bez ohľadu na to, koľkokrát vstúpil do tejto budovy, zakaždým ho uchvátila. Podlaha bola pokrytá čiernym lešteným mramorom s bronзовými geometrickými prvkami a steny pokrývali umelecké maľby, podobné tým z obdobia renesancie. Aj strop bol nimi celý posiaty.

Mladý asistent na neho nečakal. Pre neho nebol pobyt v tejto budove ničím nezvyčajným. Pracoval tu a pravdepodobne tadiaľto prechádzal niekoľkokrát za deň, o čom svedčila i istota v jeho chôdzi a nezájem o interiérový dekor. Mieril rovno k bočným výťahom križom cez chodbu a Starcad musel poriadne pridať do kroku, aby ho dobehol. Zastali pred dverami, a kým čakali na výťah, uvedomil si, že sa mu ťažko dýcha. Chytil sa za srdce a opäť sa zhlboka nadýchol. Napätie v jeho tele začalo pomaly ustupovať.

Len čo prišiel výťah, nastúpili dovnútra spolu s niekoľkými ďalšími ľuďmi. Jazda v ňom bola rýchla a hladká, hlavne keď vzal do úvahy, že mrakodrap mal sedemdesiat poschodí. Na dvoch najvyšších poschodiach sa nachádzali reštaurácie a atrakcie pre turistov. On sám tam počas života niekoľkokrát zašiel aj so svojimi dcérami, keď boli ešte menšie.

Poschodia hneď pod týmito dvoma tvorili tie najluxusnejšie kancelárie v Manhattane. Vonkoncom ho neprekvapilo, keď spolu s mladíkom vystúpili z výťahu a vošli do jednej z nich. Osobný asistent pána Daltona šikovne kľučkoval po

chodbách na poschodí, otvorených kanceláriách plných zamestnancov či oddychových zónach s kuchynskými pultmi a pohodlne vyzerajúcimi sedačkami. Dvojice presklených dverí sa pred nimi neustále otvárali, jeho prístupová karta ho púšťala všade.

Keď mal pocit, že prešli hádam už celé podlažie, mladík prudko zastal pred vysokými dvojíťmi dverami. Asistent na ne zaklopal a otvoril ich dokorán. Pokynul pánovi Starcadovi, aby vošiel dovnútra, a potom ho svižne nasledoval.

Aj osobná kancelária pána Daltona bola rovnako veľkolepá ako celá budova. No čiernu podlahu vystriedal biely mramor a nábytok z tmavého lešteného dreva bol doplnený bielym koženým čalúnením. Celému priestoru však dominoval široký pracovný stôl s koženým kreslom, v ktorom sedel sám pán Dalton. Oblečenú mal iba košeľu a nohavice, kravata mu chýbala. Sako ležalo prevesené na jednom z kožených kresiel obďaleč. Dalton práve fajčil hrubú cigaru. Mával rukou na svojho asistenta a ten ihneď všetko pochopil bez jediného slova.

„Sadnite si, prosím,“ ukázal mladík na voľnú sedačku.

Na konferenčnom stolíku vedľa stála nachystaná sklenná fľaša minerálky a káva s keksíkmi pre hostí. Pán Starcad si nejasne uvedomoval, že s takou veľkou hrčou, ktorá mu práve teraz navrela v hrdle, neprehtne ani dúšok vody, hoci to súrne potreboval.

Mladík sa pohľadom posledný raz presvedčil o tom, či je všetko v poriadku, a bez slova vyšiel z kancelárie.

Len čo sa za ním zabuchli dvere, pán Dalton dofajčil cigaru a vstal. Obrátil sa a s rukami založenými za chrbtom prešiel popri Starcadovi krížom cez miestnosť k obrovskému oknu. Z neho mal výhľad priamo na celý Manhattan. Chvíľku tam mlčky postával, akoby nad niečím premýšľal, a potom sa obrátil naspäť k svojmu pracovnému stolu. Vedľa neho v rohu stála obrovská socha v tvare kráčajúceho pantera. Dalton na nej spočinul pohľadom a potom konečne uprel studené modré oči na svojho hostľa.

Oprel sa zadkom o svoj pracovný stôl, prekrižil si ruky na hrudi a povedal: „Prešiel som si vašu ponuku, pán Starcad.“

Starcad k nemu vykrútil krk. Z vrecka na saku vytiahol vreckovku a potom si ju priložil na spánky, aby utrel ďalšie kvapôčky potu, ktoré sa predrali na povrch. Rýchlo ju ukryl naspäť. „A čo na to hovoríte, pán Dalton?“ prehovoril.

„Že je to veľmi nudná ponuka,“ odvetil prosto.

Starcad vyskočil z kresla, akoby mal o dvadsať rokov menej. „Nudná?“ zopakoval. Nebol pobúrený, len sklamaný. Zvesil kútiky úst a vrásky na čele sa mu prehĺbili ešte viac.

„Nevidím žiadny benefit v tom, že odkúpim vašu spoločnosť. Mám kopy rozbehnutých projektov. *Veľkých* projektov. Boli by to pre mňa iba zbytočné starosti navyše.“

Starcad padol na kolená. „Prosím, ste moja jediná nádej, pán Dalton,“ zakvílil. Rukami sa opieral o zem, po tvári mu stekali horúce slzy. Nikdy by mu ani len nenapadlo, že Dalton nebude s jeho obchodom súhlasiť. Pre neho to predsa nič ne-

znamenal. Spoločnosť sa na neho, bola to jeho posledná možnosť. No ak nebude súhlasiť s kúpou, bude všetkému koniec.

Rozhodol sa v tom momente. Zostane tu, až kým ho neposlúchne. Už viac nemal čo stratiť. Svoju hrdosť zahodil v momente, keď sem vstúpil a pokľakol. „Prosím,“ zopakoval.

Ktosi zaklopal, no Dalton neodpovedal. Dvere sa však aj napriek tomu potichu otvorili. Dvornú vošiel mladý muž, možno dokonca ešte mladší než Daltonov osobný asistent. Len čo zazrel muža kľáčiaceho na zemi, rozpačito zastal uprostred kancelárie, zvažujúc, či má ísť ďalej.

Starcad k nemu zdvihol pohľad. Stačila iba sekunda, aby pochopil, že to musel byť Daltonov jediný syn. Bol rovnako vysoký a pevne stavaný, len jeho tvár nemala taký špicatý nos a oči boli namiesto čirej modrej farby sivé. Tej istej farby bol aj oblek, ktorý mal práve na sebe.

Dalton namrzene vzdychol. Nebol nadšený tvrdohlavosťou svojho hosťa. „Vstaňte, pán Starcad. Odídte,“ povedal mu. Obrátil sa k svojmu synovi, ktorý širokým oblúkom obišiel hosťa plačúceho na zemi a zastal približne meter od neho.

„Čo je, lan?“ opýtal sa otrávene synátora.

„Chcel som s tebou niečo prebrať, otec. Mám prísť neskôr?“

„Nie, to je v poriadku,“ odvetil Dalton starší. „S pánom Starcadom som práve skončil. Je už na odchode.“

Starcad sa preplazil po zemi priamo k nim. Schmatol Daltona za nohavicu a povedal: „Prosím, pane. Urobím čokoľvek, aby som ochránil svoje dcéry. Naozaj, čokoľvek.“

„Dcéry?“ Dalton starší sa na malý okamih zamyslel. „Pán Starcad, myslím, že sa napokon predsa len dohodneme,“ usmial sa na neho. „Bude v tom však jeden háčik.“

Kapitola 1

Dnes som nemala svoj deň. Myslela som si, že za všetko mohol hlavne docent Boyd, ktorý sa rozhodol počas dnešnej prednášky zamerať pozornosť iba na mňa. Skončilo sa to neustálymi otravnými otázkami a chichotom ozývajúcim sa po celej posluchárni, keď som frustrovaná už viac nedokázala odpovedať.

Hneval ma, že mi taký parazit pokazil náladu na celý deň. Rozhodla som sa, že si zabehám, aby som ho konečne dostala z hlavy. Za iných okolností by som zišla v našom dome do suterénu, kde viselo moje boxovacie vrece, no tentoraz som sa mu rozhodla vyhnúť. Otec by hneď zistil, že čosi nie je v poriadku, sestry by iba zbytočne vyzvedali. Nemala som chuť rozprávať im o tom, že si jeden z vyučujúcich na mňa zasadol.

Hudba zo slúchadiel mi hučala v ušiach naplno a ja som v čiernych športových legínach a farebnom tielku vyrazila do ulíc. Bolo stále vlhko a teplo, no s letnými horúčavami sa to už nedalo porovnať. September bol obľúbený hlavne u turistov, ktorí sa teraz hemžili na každom kroku. Pridala som do behu a ruch vôkol mňa zoslabol. Počula som už iba hudbu a svoj zrýchlený dych a stúpajúci tlkot srdca. No i tieto zvuky sa pomaly vytratili z môjho vedomia.

„Nechápem, prečo sa ťa to tak dotklo,“ ozývali sa mi v hlave slová mojej priateľky, kým sme sedeli spolu pri káve.

„Žartuješ, Aki?“ opýtala som sa jej. „Boyd mi počas celej hodiny nedal pokoj. To je jasná šikana zo strany vyučujúceho.“

„Pochválil ťa predsa na konci prednášky. Nebála si sa ho a snažila si sa s ním viesť diskusiu aj napriek tomu, že bol neodbytný. Reagovala si omnoho lepšie než polovička ročníka. Podľa mňa sa mu páčiš. Pozvi ho na kávu!“

„Randiť so svojim učiteľom? Brrr. Ani vo sne!“

„No tak, veď je to asistent profesora, nie je zase až taký starý.“

„Je slizký a odporný. Vrcholne nesympatický.“

„Tak si nájdí iného chlapa, Nadya,“ poradila mi pohotovo Aki a potľapkala ma po pleci. „Možno ti pomôže zabudnúť na školské útrapy,“ žmurkla na mňa.

„Nájdem si frajera, keď si ho nájdeš ty prvá,“ odbila som ju.

„Máš pravdu,“ vzdychla Aki a potom si dlaňou podoprela bradu. Zadívala sa cez okno našej obľúbenej kaviarne do dialky. Bola som presvedčená o tom, že to na mňa iba hrá. „Človek musí byť na lásku skrátka pripravený.“

Aki mala pravdu. A ja som vedela, že momentálne nie som pripravená zamilovať sa.

Otec si ma ako najmladšiu dcéru poriadne chránil. No aj tak sa mu nepodarilo zabrániť mi v tom, aby som si našla frajera. Bolo to ešte na strednej, randili sme spolu niekoľko mesiacov, bola som šialene zaľúbená a šťastná. Nemala som sa s kým o tieto skúsenosti podeliť. Moje sestry nepripadali do úvahy. Elie bola príliš materinská a Keeley by sa na mne iba zabávala. A moja jediná búrčavá vrba – sesternica Victoria – odišla do Washingtonu a už sme viac netrávili spolu toľko času.

Nevedela som, čo s toľkou energiou, ktorej som mala odjakživa dostatok, a tak som vyskúšala obrovské množstvo záujmových krúžkov a kurzov. Napokon ma najviac zaujala krav maga. Otec bol nadšený. Dookola rozprával o tom, aké je dôležité mať v rukáve schovaných niekoľko trikov na sebaobranu, ako sa mať na pozore pred mužmi, a popritom netušil, že ma stačilo chrániť iba pred jedným z nich, ktorý mi vtedy ukradol srdce.

Bol to môj prvý vzťah, chcela som, aby všetko bolo dokonalé. A potom som prišla na to, že to tak skrátka v živote nefunguje. Na rozdiel od mojej najstaršej sestry Elie, ktorá našla *pravú lásku*, som našla sebeckého idiota, ktorý po niekoľkých

mesiacoch začal na mňa čoraz viac tlačiť kvôli sexu. Predohry mu už nestačili, hoci boli niekedy poriadne pikantné. No ja som nebola pripravená zájsť ešte ďalej. Radosť vystriedala frustrácia, krav maga upadla do zabudnutia a v mojej izbe zrazu viselo zo stropu novučičké boxovacie vrece. Všetci vedeli, že sa niečo deje, no ja som o tom s nimi odmietala hovoriť. Rozchod bol veľmi dramatický.

Ako synátor bohatých rodičov sa ma pokúšal vydierať, a dokonca zažalovať, ale keď pochopil, že by mu naši advokáti prišli na krk pokus o znásilnenie bez toho, aby sa vôbec museli snažiť, vzdal to. Odvtedy sme viac neboli v kontakte. Úplne zmizol z môjho života. A to bolo napokon aj mojím jediným šťastím, pretože hneď nato sa otcovi prestalo dariť s firmou...

Zastala som, aby som sa mohla vydýchať. Kvôli nepríjemným spomienkam som vyšla z rytmu a v boku ma bolestivo bodalo. Chytila som sa zaň a prehla sa dopredu. Zhlboka som dýchala. Roky som na svojho bývalého ani len nepomyslela, prečo som si na neho spomenula práve teraz? Naozaj mi dnes nebolo súdené zažiť príjemný deň.

Bolestivo sa mi pripomenuli šľachy na nohách, preto som vystrela chrbát. Rozhliadla som sa po okolí a zanáďavala. Nachádzala som sa pred našim starým domom, pred vilou, v ktorej sme spolu s otcom a sestrami bývali ešte predtým, ako ju predal a museli sme sa presťahovať. Napriek tomu, že sme už asi dva roky žili v omnoho lacnejšej štvrti, stále sa mi občas stalo, že som sa podvedome ocitla na našej bý-

valej adrese. Boli sme bohatí, ale otec sa nás snažil vychovávať v skromnosti, aby sa z nás nestali nafúkané slečinky. Nebolo teda veľmi bolestivé presťahovať sa, no všetkým nám bolo jasné, že je to zmena k horšiemu. Okruh mojich priateľov a nápadníkov sa viditeľne zúžil. Vyzeralo to tak, akoby sa ľudia o mňa dovtedy zaujímali len preto, lebo môj otec mal peniaze a moc. Aj pozvánok na spoločenské večierky od otcových biznis partnerov postupne ubúdalo. Namiesto toho, aby nám podali pomocnú ruku, nás začali vytesňovať zo svojich životov.

Zavrtela som hlavou, aby som odohnala ďalšie nepríjemné myšlienky. Obrátila som sa a rozhodla sa zabehnúť naspäť domov. Dnes večer sa budem musieť vrátiť k boxovaciemu vrecu, inak to zo seba nedostanem.

Keď som konečne dorazila domov, rozhodla som sa pre sprchu. Vyzliekla som si prepotené veci a zatvorila za sebou sklenené dvere v sprchovacom kúte. Horúca voda mi stekala po celom tele, zažmúrila som oči a zaklonila hlavu. Bez ohľadu na to, v akom malom dome budeme bývať, kým si budem môcť vychutnať horúcu sprchu, budem v pohode, presviedčala som samu seba.

Niekoľko zaklopala na dvere kúpeľne. Ach, skutočne som dnes nemala dobrý deň...

„Nadya? Príď do otcovej pracovne,“ začula som hlas svojej prostrednej sestry Keeley.

„Len ja?“ spýtala som sa so zatvorenými očami. Nechcela som sa tak ľahko vzdať horúcej sprchy.

„Nie, dal si nás zavolať všetky tri,“ zamrmlala. „Bože, zase to bude nejaká prednáška.“

Vedela som si jasne predstaviť, ako teraz za dverami gúľa očami. Keeley bola z nás troch najdivokejšia. Najviac odpo- rovala a rebelovala. Vždy vedela, ako otca šokovať. Raz tým, keď si svoje dlhé vlasy ostrihala nakrátko, druhýkrát vtedy, keď prišla s tetovaním na ramene.

„Prídem,“ odvetila som a zastavila vodu.

Otvorila som dvere na sprchovacom kúte a podarilo sa mi poslepiačky nahmatať osušku visiacu na stene vedľa. Osu- šila som sa a vlasy si zamotala do uteráka. Vybehla som zo svojej kúpeľne a hodila na seba tielko, šortky a svoj obľúbený župan. V papučiach som prešla po dlhej chodbe na poschodí a zamierila rovno do otcovej pracovne.

Moje dve staršie sestry tam už boli. Otec sedel za stolom a vyzeral unavene. Znova som si uvedomila, ako veľmi počas uplynulých dvoch rokov zostarol. No teraz sa k únave na jeho tvári pridali aj starosti, akoby ho niečo veľmi ťažilo. Naposledy som ho videla takéhoto utrápeného, keď nám umrela matka. Pred pätnástimi rokmi. Bola som vtedy maličká, mala som iba šesť rokov. Otec sa odvtedy staral o nás sám. Samozrejme, ak nerátam rôzne opatrovatelky a asistentky.

„Musím vám niečo povedať,“ prehovoril otec tak trochu oficiálnym hlasom, čo spôsobilo, že môj už i tak zlý pocit z ce- lého dňa sa ešte viac prehĺbil.

„Nieкто umrel?“ zavtipkovala Keeley, no keď zbadala vý- raz otcovej tváre, radšej ihneď sklapla.

„Čo sa stalo?“ prehovorila Elie rovnako vážnym tónom ako on.

Elie bola odhodlaná popasovať sa s čímkoľvek. Ako najstaršia sestra sa musela postarať nielen o seba, ale i o mňa s Keeley. Teraz mala tridsaťjeden rokov, práve sa zosobášila so svojim priateľom, s ktorým sa dali dokopy ešte na strednej, a bývali spoločne v našom dome v jednej z izieb.

Elie často vypomáhala otcovi s našou rodinnou firmou, ktorú založil ešte s mamou. Bolo jasné, že ju po otcovi zdedí a potiahne ďalej. No aj napriek tomu, že mu pomáhala, ju ešte stále nepustil dovnútra až tak, aby vedela o všetkom. Neraz sa kvôli tomu aj hádali. A už som tušila prečo.

„S našou firmou je zle,“ odpovedal otec. Všetky tri sme zmeraveli.

„Ako zle?“ opýtala sa Elie opatrne.

„Veľmi zle. Mohli sme úplne zbankrotovať a prísť nielen o firmu, ale aj o tento dom.“

Elie si prikryla rukou dokorán otvorené ústa. „To preto si ma nepustil k interným výkazom z firmy?“

„Mrzí ma to, Elie, chcel som vám to oznámiť, ale myslel som si, že moji ľudia to zvládnu. Lenže nepodarilo sa.“

„Čo bude s firmou?“ zaujímalo Elie ďalej. „A čo so všetkými zamestnancami? Budeš ich musieť vyhodiť?“

„Postaral som sa o to,“ odvetil s ťažkým povzdychom. „A to je zároveň druhá vec, ktorú vám chcem povedať. Našu firmu odkúpila Dalton Corporation. Absorbujú ju. Urobia možno nejaké personálne zmeny, ale zachránia ju.“

Elie pokrútila hlavou: „Odkúpila? To znamená, že nám už nepatrí!“

„Máš pravdu, Elie,“ poškrabal sa otec po hlave a na chvíľku zmĺkol. „Nevlastním už ani jednu jedinú akciu,“ dodal po chvíli. „Už viac nemám akékoľvek právo rozhodovať o tom, čo sa s ňou stane.“

Preglga som. Mala som pocit, že zlé správy sa dnes ešte zďaleka neskončili.

„No nie je to také zlé, ako to vyzerá. Pán Dalton nám prisľúbil časť výnosov, bude to niečo ako naša renta. A tiež mi slúbil, že nech sa stane čokoľvek, postará sa o vás.“

Elie si ťažko povzdychla. Pripravovala sa na to, že firmu raz prevezme.

„Znie to dobre, oci,“ prehovorila Keeley a snažila sa uvoľniť atmosféru, ktorá bola teraz taká ťažká, až som mala pocit, že sa zadusím. „Takže to znamená, že neskrachujeme a že máš teraz k dispozícii nejaké peniaze z predaja akcií. Navyše si zabezpečil i bočný príjem. A čo je najhlavnejšie, nebudeš sa musieť viac sám trápiť s firmou. Bolo toho na teba už priveľa.“

„Prečo mám pocit, že za tým všetkým bude nasledovať nejaké *ale*?“ spýtala som sa ho s prekríženými rukami na hrudi. Po všetkých tých udalostiach, ktoré som dnes zažila, som vedela, že viac nehodno poľaviť v ostražitosti.

Otec na mňa pozrel vydeseným pohľadom. Takže moje tušenie sa naplnilo. Naozaj to nebolo všetko?

„Pán Dalton nám to všetko prisľúbil, ale len pod jednou podmienkou.“